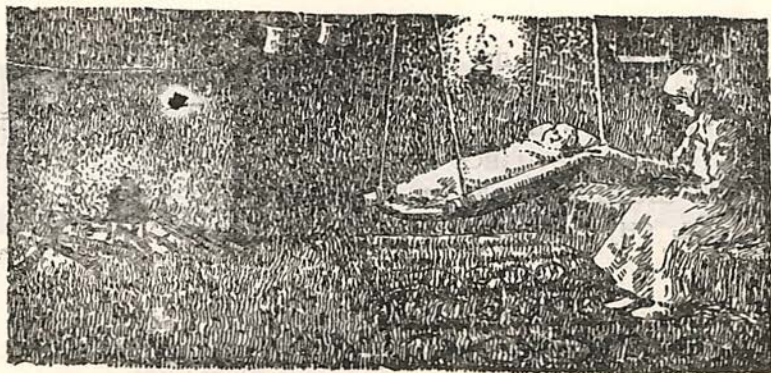

Приказка.

Въвъ огнище огънь грѣе,

Надъ люлчица майка пѣе:

— Спи ми, спи ми, моя дѣтка,

Че на сънь ще видишъ клетка,

А въвъ нея златна птичка,

Дето грѣе самъ — самичка.

Ти ще гледашъ, тя ще свѣти

И отъ злато ще сте дветѣ.

Тамъ въвъ сребърна горичка,

Въ царството на тази птичка,

Толкова е всичко чудно,

Че да идешъ тамъ е трудно.

Спи, на сънь ще идемъ двама,

Спи ми, дѣтката на мама.

Ужъ е малко това царство

А изглежда най-голѣмо.

Камъче ли тамъ докоснешъ,

Като огънь те огрѣва,

Сухо клонче съ прѣстъ да пипнешъ,

Изведнажъ се разцвѣтява,

Тамъ каквото искашъ може,

Никой нищо ти не казва

И за пакостъ най-голѣма,

Дѣдо Господъ не наказва.

Тамъ отиватъ тѣзъ, които

Щомъ си легнатъ и заспиватъ,

И съня си да не плащатъ

Презъ нощъта се не отиватъ.